

med Mænd, der ikke ere af Ære, der ikke ville respektere Ærens Fordringer. Nu er Spørgsmaalet; Eror man da, at denne Lovforskrift vil kunne føre til, at der under saadanne Forhold virkelig kommer nogen Betryggelse tilstede for den ulykkelige Husfru overfor hendes Mænd, der mangler tilstrækkelig Væresfølelse til at respektere den Smule Fortjeneste, hun selv har forskaffet sig. Seg er overbevist om, at i disse ulykkelige Forhold overfor Personer af denne Slags vil det have saare Lidt at betyde, at man har en Lov som denne. Eror man, at denne Omstændighed, at Husfruen kan holde en saadan Lov op for sin urimelige, brutale Ægtemand, vil have til Følge, at han pludselig bliver gjennemtrængt af en Respekt for det, Husfruen selv erhverver, som han ikke havde iforveien? Eller er der ikke snarere Grund til at frygte for, at netop, naar hun saaledes vil gjøre sin Ret gjældende overfor Manden, dette da endmere skal opirre og opjibse ham? Seg frygter meget for dette sidste. Og har man da givet Husfruen en virkelig betydningsfuld juridisk Ret ved dette Dokument, som man her er især med at fabricere? Hvad skal hun gjøre, hvis Manden ikke godvillig af Retsfølelse vil respektere Loven? Vil man henvise hende til at søge Bistand hos Retten, Politiet eller hos hvem? Man har sagt, at man ikke vil indskrænke Loven til de Tilfælde, hvor der har fundet faktisk Oplysning af Ægtefættets Sted, thi man vil ikke have Bestemmelser, der ligesom ville give slige Forhold en vis retlig Karakter eller begunstige dette Forhold i Modsætning til det faktisk bestaaende Ægtefættets. Men hvor kan man have den mindste Tvivl om, at i den virkelige Verden vil den Husfru, som for sin egen eller Børnenes Skyld vil forsætte eller i alt Fald ikke afbrude det ægtefællelige Samliv med Manden, heller ikke henvende sig til Politiet og klage over, at Manden har krænket hendes Rettigheder ved at lægge Haand paa det af hende erhvervede Gods. Det kan hun jo ikke gjøre; i det Dieblit hun nødes til at gjøre et saadant Skridt, er hun i Virkeligheden inde paa Veien til en faktisk Oplysning af Ægtefættets. Seg tror oprigtig talt ikke, at dette Lovforslag, hvis det bliver til Lov, vil gjøre stor anden Skade eller Fortrød end den, at det vil fremkalde en stor Del Illusioner hos Kvinder, som ikke have forstaaet, hvorom Taler er. Man vil berede Kvinden, den undertrykte Kvinde, en hel Del Skuffelser. Hun vil gennem dyrefjødte Erfaringer faae at vide, at man har istedetfor Brød givet hende Sten ved dette Lovforslag. Det er det, jeg væsentlig har imod det.

Seg skulde efter disse Betragtninger egentlig stemme mod dette Lovforslag. Seg vil imidlertid ikke gjøre det. Man har faaet Sagen fremstillet, som om der gennem dette Lovforslag skulde gjø-

res et Afdrag paa en gammel Ætferdighedsfkyld fra Mandens Side ligeoverfor Kvinden. Man har faaet tilveiebragt en saadan Forestilling, som om der virkelig vandtes Noget ved dette Lovforslag, som om der var noget Uridderligt ved ikke at gaa ind paa det fra Repræsentationens Side, i hvilke jo kun Mænd have Sæde. Seg tror, som sagt, at disse Forestillinger ere forfærdte; men jeg nærer Tvivl, om man ikke, saaledes som Omstændighederne ere komne til at staa, vil gjøre mere Skade ved at gaa imod Lovforslaget, end man faktisk vil gjøre ved at stemme for det. Seg tror, at nu er der ikke Andet for, end at det maa komme til at vise sig, hvilket feilagtigt Syn man har havt paa Sagen, naar man saa stærkt ønsker et Lovforslag som det her foreliggende ført igjennem. Seg skal ikke tale om, hvorvidt man paa anden Maade kunde gjøre Noget for at raade Bod paa de Ulemper, hvorom her er Tale. Seg vil, hvis dette Lovforslag bliver Lov, ønske, at de, der have lovet sig noget Godt deraf, maa faae Ret. Det skal ikke glæde Nogen mere end mig, om der virkelig maa kunne naas Noget i den Retning, der er tilfjettet, men jeg betvivler det i høi Grad.

Nimestad: Seg vil blot sige et Par Ord overfor den ærede Forslagsstillers Bemærkninger med Hensyn til det af mig stillede Ændringsforslag. Seg har tilladt mig at udvikle, hvorfor jeg anser en saadan Ændring i Lovforslaget for at være nødvendig baade for Lydeliggjørelsens Skyld og for at rette tilstedeværende Mangler ved det, og der er ikke fra den ærede Forslagsstillers Side saalidt som fra nogen anden Side anført Noget derimod, ligesom den høitærede Minister ogsaa har erkjendt, at det netop vilde medføre en saadan Forbedring i Lovforslaget som tilfjettet. Under disse Omstændigheder ser jeg ikke, at den ærede Forslagsstiller har nogen rimelig Grund til at modsætte sig et Ændringsforslag af denne Natur. Han kunde heller ikke anføre nogen anden Grund end den rene Skræk. Den Faderfjærighed, han nærede til dette Forslag, var af den Bessaffenhed, at han ikke turde udsætte sig for, at det kom til at gaa alene paa Gaden over til det andet Thing; han er som de Forældre, der ere saa angstelige for deres Børn, at de modsætte sig ogsaa de Foranstaltninger, der ere gavnlige for deres Udvikling; han er som de Forældre, der ere bange for, at deres Børn blive vaskede, for at de ikke skulde blive forkjølede. Det er jo ikke Andet, hvad der her foreslaas i dette Ændringsforslag. Seg tror ikke, at det ærede Medlem behøver i denne Henseende at være saa bange; man vil vist i Landstinget modtage Lovforslaget efter